
Inhoud

Van de redactie.....	3
Copy- en verschijningsdata.....	3
Van het bestuur	4
Als kookstaf□	5
Neuweghorde.....	8
Advertentie	10
Oudgedienden, bedankt.....	11
Vertrouwenspersonen	13
Rimpelstam.....	14
Advertenties	16
Rimpelstam.....	17
Advertentie	24
Oude kranten, Wilde Vaart	25
Verhuisberichten.....	26
Telefoonnummers.....	27
Data en mededelingen	28

Colofon

Redactie:

Joke de Jong
Ben van Hengstum
Sandra Boeijink

Redactieadres:

Bosboom-Toussaintlaan 69
1215 CB Hilversum
of:

Belboei@hengstum.nl

Verzendadres:

Bodemanstraat 60
1216 AL Hilversum

Oplage:

275 exemplaren

Drukwerk:

Drukkerij Bobuco
Neuweg - Hilversum

**uiterste
Inleverdatum kopij voor
volgende Belboei
23 oktober 1999 !**

Van de redactie

Wie had dat gedacht:

80 jaar

De Zuiderkruisgroep bestaat dit jaar 80 jaar! We hebben het met leden, ouders, leiding en bestuur op gepaste wijze gevierd. Wat hebben we een geweldige dag beleefd. Jos verhaalt er uitgebreider over in zijn "Van het bestuur".

De Sioniehorde heeft Ellen mee op kamp genomen als kookstaf. Haar relaas is weer zeer lezenswaardig geworden. Een absolute aanrader.

Het clubhuis van de Neuweghorde is tijdens de vakantie uitgewoond door een tweetal zwervers. Gelukkig hebben ze er één te pakken weten te krijgen, zodat het uiteindelijk toch weer goed kwam□

De uitwisseling met de bijna-buitenlandse Hendrik Hutson stam uit Hengelo heeft een vervolg gekregen□ De tukkers zijn eens in het groene hart geweest! Lees het verhaal van Niels over de vaartocht met deze landrotten!

Verder treft de lezer de heerlijke reisverhalen van de Rimpelstam. Ze hebben de Oostenrijkers getest en goed bevonden. Lees het!

Speciale aandacht voor de nieuw aangestelde vertrouwenspersonen. Ruurt zet uiteen waarom en wie. Vanaf nu bestaat er dus een prima mogelijkheid om problemen binnen de groep in de kiem te smoren.

We hebben weer getracht een aardig boekje voor jullie te maken. Je zult zien dat we de kopijdatum voor de volgende Belboei iets hebben verzet, zodat de onderdelen die dit maal niets van zich hebben laten horen, een weekje extra de tijd hebben□

Liefs, je redactie.

Copy- en verschijningsdata

Nummer	Datum inleveren copy	Verschijsning Belboei
127	23 oktober	+ 8 november
128	11 december	+ 20 december

Van het bestuur

80 Jarig bestaan van de Zuiderkruisgroep.

Wat hebben we zaterdag 18 september toch een geweldige dag gehad. 's Morgens begon het met een officiële opening en daarbij werden enkele bestuursleden onderscheiden met het zilveren waarderingsteken van Scouting Nederland. Deze werden uitgereikt door mevrouw Bos, lid van de landelijke admiraliteit. Als blijk van dank voor het verdienstelijke werk voor de Zuiderkruisgroep.

Ook zijn er leiding en bestuursleden door het bestuur van de Zuiderkruisgroep onderscheiden voor hun lange periode als kaderlid. Zij ontvingen een zilveren speld.

Na het officiële gedeelte begon men aan het postenspel, speurtocht of begaf men zich naar het grote opblaaskussen. Halverwege de middag werd er een groepsfoto gemaakt door een van de ouders en we zijn reuze benieuwd hoe die is geworden.

Toen begon het traditionele overvaren. Dit onderdeel werd verzorgd door de wilde vaart. Er was een flinke toren gebouwd met 2 glijbanen, een droge en een natte en aan één kant een zeilbaan waar men met een katrol óf naar beneden óf mee naar boven moest. Bij de natte glijbaan kwam men natuurlijk in een bak met water terecht.

Al met al is het een zeer geslaagde dag geweest voor de degenen, die dit allemaal hebben meegemaakt. Eén ding doet me toch wel pijn, dat er zo weinig mensen waren en er zoveel zich hadden opgegeven om te komen. Ook dat niet alle leden er waren. Het weer kan niet de schuld krijgen, want dat heeft uitstekend meegewerkt. Voor de organisatie was dit wel een beetje triest, daar er zoveel moeite gedaan is om voor allen dit te organiseren.

Bij deze wil ik nogmaals de organisatie bedanken voor de inzet en de tijd die men voor deze dag heeft gegeven. Het was de moeite waard.

Jos Spaanjaars
Voorzitter

Als kookstaf mee op kamp, is dat wel een goed idee?

Ik weet niet of ik gewoon gek ben of te goed voor deze wereld, maar ik ben er weer ingetrapt. Wat moet je doen als René, de geweldige Akela van de Sioniehorde, je een drankje aanbiedt, met zijn bodemloze waterige ogen diep in de jouwe kijkt en je in je oor fluistert hoeveel hij je waardeert. Dan ga je toch meteen voor de bijl, val je van je kruk en zeg je toch overal JAAAA op. Tenminste, dat deed ik; ieder normaal mens zou zeggen dat hij niet zo moest slijmen en had nog een drankje van hem afgetroggeld. Waar ik ja op had gezegd, drong de volgende dag pas tot me door en sloeg in als een bom.

Dagen heb ik versuft rond gelopen, om tot de conclusie te komen dat ik beloftes toch altijd na kom en de moed me ontbreekt om René alsnog teleur te stellen. Nee, ik moest er aan geloven, ik zou een kamp lang gaan koken voor tig welpen. Ach stiekem vond ik het toch wel spannend, een nieuwe uitdaging in mijn scoutingcarrière. Voorzichtig begon ik te vragen wie mijn koksmaatje zou zijn. Het was Judith en die kende ik wel een beetje, dus van beide kanten werden we steeds meer enthousiast. Het kamp begon langzaam zijn vormen te krijgen en het thema was ook erg spannend. Laat ik het maar vertellen, anders valt dit verhaal niet meer te volgen, omdat de lezer anders de halve Sioniehorde gaat afbellen om erachter te komen wat het thema was. Het was een piratenkamp en dat betekend dat piraten ook het thema was. Natuurlijk doet de kookstaf ook mee en kregen wij de schone namen: Peppie & Kokkie. Ik kon het niet over mijn hart verkrijgen om de stralende René te vertellen, dat Peppie & Kokkie geen piraten waren, maar gewoon twee domme matrozen. De Sionie-leiding kan er ook niets aan doen dat ze nog niet geboren waren toch Peppie & Kokkie werd uitgezonden.

Ergens vond ik die namen wel bij ons passen, ik had Peppie & Kokkie n.l. ook nog nooit samen zien koken. Origineel als wij zijn, wilden wij ook "thema-eten" en zaten dagen te brainstormen (twee uur in het Dwaallicht onder het genot van een drankje) op een passend menu. Themakleding volgt dan automatisch en wat ons betreft kon het kamp nu gaan beginnen.

Eindelijk was het zo ver, de dag van vertrek was aangebroken en het aftellen naar de avond was begonnen. Ik mocht al eerder weg van mijn stage, omdat ze nerveus van me werden en ook mijn ouders namen me niet in dank af dat ik eerst hun nog even kwam lastig vallen. Het heeft nog wat voeten in aarde gehad voor we echt helemaal weg waren, maar het is gelukt en het doel was Zeist.

De beheerder verzekerde ons dat zelfs in Zeist de AH tot 21.00 uur open was. Op ons gemak naar onze kampeverancier, we hadden immers nog ruim 1 uur en 10 minuten. Voelt u hem al aankomen?

De beheerder bevestigde onze vooroordelen van mensen uit Zeist, de AH zou over precies 10 minuten sluiten.

Het leek wel of we 1 minuut gratis winkelen hadden gewonen, als een tornado stormde we door de winkel. Opeens telefoon!! Het leek wel of ineens alles bevroren was, mensen stopte met praten en lopen. Het blijkt dat er toch nog plaatsen in Nederland zijn, waar de mobiele telefoon geen begrip is. Met een vuurrood hoofd nam ik fluisterend het gesprek aan. Ik zal geen namen noemen, maar de vrouw van de kapper vond het nodig om mij in mijn kostbare minuten te vragen naar een routebeschrijving. Van alle telefoons die er mee waren, waarom nu juist de mijne? In enkele seconden heb ik uitgelegd dat ze die morgen kregen en op het hart gedrukt dat de welpjes echt pas morgen gebracht mochten worden. Judith vroeg me later wie er belde, waarop ik haar aankeek en zij genoeg wist. Gelukkig kunnen we het van sommige mensen goed hebben, alleen waar blijft de wijn ??? ?!!!!

Er was weer reden tot paniek, het brood was uitverkocht. Sneller dan het licht reden we terug naar het clubhuis en daar commandeerden we Daphne om een ouder te bellen voor brood. Na 6x door het telefoongesprek te hebben geschreeuwd begrepen zowel Daphne, de moeder en half Zeist, dat het brood binnen een kwartier gekocht moest worden, omdat de winkels morgen gesloten waren (dit was landelijk, dus het lag niet aan Zeist).

Namens mijn kokende wederhelft, de welpen, de leiding en mezelf wil ik mevrouw Goutier (moeder van Bart & Frans) bedanken voor de super-snel - zonder bonnen te krijgen - broden.

In onze kombuis waren wij de baas en dat lieten we duidelijk merken. Van elke voorbereiding maakten wij een feest en zonder overleg vulden wij elkaar goed aan. Luid zingend roerden wij als twee gevorderde heksen in de pannen. Gelukkig waren het volgens de welpen godenmalen en dat streelt je ego echt wel. Tijdens de afwas probeerden we de welpen wat cultuur bij te brengen, ze "moesten" naar de cd van de musical "Hair" luisteren. Tot onze grote verbazing kwamen er geen protesten en vonden ze het wel leuk. Inmiddels hadden we als leiding een nieuw motto; Gooi je haar los, maak een kikkersprong en doe gek (Tefan <geen type fout!> je denk ook aan alles).

Binnen en buiten de kombuis was het een groot feest, al moet me nog iets van mijn hart. Als wij uren wegblijven, dan ga je toch bellen (Politie, ziekenhuis of gewoon ons) en smeer je toch even zelf de boterhammen voor de lunch. Ik zal even uit de doeken

doen wat de Sionie-leiding doet; NIETS!!! Wij waren vanwege het hele slechte weer heeeeel erg verdwaald en konden de anderen niet bereiken . Uiteindelijk hadden we de weg terug gevonden (toch stiekem echte padvinders) en doodmoe kwamen wij op het clubhuis aan. Daar konden wij als een gek nog gaan smeren en niemand die naar onze drama's wilde luisteren. Het enige wat telde was het eten, wij waren maar personeel.

U zult wel begrijpen dat dit voor ons erg pijnlijk was en dat er vele sofa sessies voor nodig waren om dit te vergeten. Vol trots kwam de leiding wel even vertellen dat ze zelf limonade hadden klaar gemaakt. Over het feit dat wij alles van tevoren al hadden klaar gezet werd geen woord gerept.

Verder was het voor zowel de kinderen als voor ons een geslaagd kamp en na een paar dagen wen je er wel aan om eerst koffie en thee te zetten en later pas te gaan douchen. Ik vind wel dat de leiding best zelf toastjes kan smeren, ik wil ook wel eens verwend worden, zo zijn we nooit klaar met "werken". Weemoedig namen we op zondag afscheid van onze kombuis, na hem voor de laatste keer grondig gesopt te hebben. Die avond lieten wij voor ons koken en ons lekker verwennen en daar hebben we van zitten genieten.

Sioniehorde; bedankt voor deze (voor mij) nieuwe ervaring!

Ellen

(Ps. Leiding: blijf oefenen op de kikkersprong.)

Neuweghorde

De Neuweghorde heeft z'n eerste opkomst na de vakantie weer gehad en hoel!!! Het liep allemaal niet helemaal zoals gepland. Ik zal proberen jullie een indruk te geven van die chaotische middag.

Om te beginnen komt Baloe te laat met de sleutel zodat we allemaal met onze spullen nog buiten staan. Op zich geen ramp want het is mooi weer en we openen gewoon buiten. Als we uiteindelijk de deur open doen treffen we binnen een onaangename verrassing aan. Het clubhuis, dat we aan het begin van de vakantie zo mooi hadden schoongemaakt en opgeruimd, is een grote rotzooi. Er liggen etensresten, lege bierflesjes, de EHBO-does staat open en er ligt een slaapzak op de grond. Het lijkt wel alsof er iemand in ons clubhuis heeft geslapen!!! De Sioniehorde heeft 's ochtends geen opkomst gehad dus wij zijn de eersten die de deur openen na de vakantie. Na een grondige inspectie blijkt dat het raam open staat: nalatigheid van ons?

We besluiten het clubhuis te laten voor wat het is, na de opkomst de politie te bellen en maar gewoon te beginnen aan ons programma. Al speculerend over hoe en wat lopen we naar het veldje voor een potje vier-velden-trefbal. Onderweg zien we nog een gloednieuwe scooter in het bos liggen (gestolen?). De welpen zijn in het bos takken aan het zoeken om een veld te maken als ze ineens op iets bijzonders stuiten. In het bos ligt een lege doos van Bastognekoeken met opschrift 'Sionie'. Die moet wel uit ons clubhuis komen want omdat we met twee hordes het clubhuis delen schrijven we altijd op pakken koekjes enzo van welke horde het is. Het "zwerfer-verhaal" steekt de kop weer op. Zouden we hem gaan zoeken? Nee, we gaan gewoon trefballen en regelen alles wel na afloop is de overheersende mening. Totdat er verderop in het bos weer een spoor gevonden wordt: bastognekoeken, bierflesjes en een bloedspoor!! Nu is de meerderheid van de welpen en de leiding toch wel erg nieuwsgierig geworden en besluiten we te kijken of het spoor verder loopt.

En dat doet het..... Steeds weer komen we bloedsporen tegen en andere spullen die niet in het bos thuishoren. Als de twijfel rijst of het wel echt bloed is wordt er door de expert naar gekeken en is vervolgens iedereen overtuigd dat we echt achter een gewond persoon aanlopen. Na een spannende tocht dwars door het bos zien we ineens een man liggen slapen.

Hij heeft oude kleren aan, ziet er vies uit en ligt onder een grijze deken. Op het moment dat hij wakker wordt en overeind wil springen schrikken we ons allemaal rot. Menig welp doet snel een stapje achteruit of draait zich helemaal om om weg te rennen naar een veiligere plek. Gelukkig zijn Baloe en Bagheera ter plaatse en die

houden de zwerver in bedwang. Zo kunnen we hem ondervragen. We horen dat hij Ben heet en inderdaad in ons clubhuis heeft geslapen. Hij is dakloos en vertelt zo'n zielig verhaal dat onze boosheid langzaam verandert in medelijden.

We maken de volgende afspraak met hem: hij maakt ons clubhuis schoon en dan helpen wij hem om de tas met boodschappen te vinden die een vriend van Ben ergens in het bos heeft verstopt.

Dankzij de speurende welpen vinden we de tas en samen met een hinkende Ben lopen we terug naar het clubhuis. Zwerver Ben wordt flink uitgehooard door de welpen want ze vertrouwen hem toch nog niet helemaal. Maar zijn hele verhaal lijkt te kloppen en hij krijgt dan ook net als de welpen een bekertje limo. In de tas met boodschappen blijkt naast broodbeleg ook snoep te zitten en dat mogen de welpen opeten van Ben. We leggen hem uit dat hij toch echt niet in ons clubhuis kan blijven wonen en geven hem het advies om zich te melden bij de daklozenstichting.

Als iedereen weer een beetje uitgerust is en bijgekomen van de spanning besluiten we alsnog vier-velden-trefbal te gaan spelen en Ben wordt uitgenodigd om mee te doen. De welpen zijn flink fanatiek en ook de leiding en Ben gooien een aardig balletje mee. Zelfs de komst van twee agenten die de scooter meenemen legt het spel niet stil, al duikt Ben wel even weg achter de ruggen van een paar welpen. Want we hebben wel beloofd om geen aangifte te doen maar toch...

En dan is het ineens al tijd om af te sluiten. Als we bij het clubhuis komen staan er al wat ouders te wachten. Na het "Akela wij doen ons best" gaan de welpen naar huis onder het vertellen van wat ze allemaal hebben meegemaakt en gaat de leiding Ben helpen om het clubhuis weer netjes te krijgen.

Het was een bijzondere eerste opkomst, leuk en spannend, al had de leiding het niet zelf verzonnen. (toch??!!)

Tot ziens, vergeet nooit alle ramen af te sluiten,

Akela.

(advertentie)

van hengstüm automatisering bv

COMPAQ

IBM

Verkoop en installatie PC- en serversystemen
Document imaging, archief automatisering

Microsoft®

Netwerk faxoplossingen
Telewerkoplossingen

hp HEWLETT®
PACKARD

Aanleg en onderhoud netwerken
LAN-LAN koppelingen

Shiva.
The remote access specialists™

Datacommunicatie lijnen

Renovatie, migratie en/of ombouw systemen
Systeembeheer (Windows NT, Novell)

APC
AMERICAN POWER CONVERSION

Advies en software consultancy

Informatie services (datamanipulatie etc.)

3Com

Maatwerk software/detachering

Telecommunicatie

officieel dealer
ptt telecom

Hardware service- en reparatie

Pieter de Hooghlaan 10a, 1213 BT Hilversum

Postbus 277
1200 AG Hilversum

Telefoon: 035 - 6 23 51 63
Telefax: 035 - 6 23 91 02

Oudgedienden: Bedankt!

In het diepste geheim is de afgelopen maanden vergaderd over de uitwerking van een idee dat enkele bestuursleden hadden: hoe kunnen we die leiding en bestuursleden die al een hele tijd bij de groep betrokken zijn nu eens in het zonnetje zetten? Die leiding staat er toch maar, iedere zaterdag weer, jaar in, jaar uit, weer of geen weer, altijd voor hun onderdeel klaar. Dat wordt nu wel door iedereen erg gewaardeerd, maar wie zegt ze dat ooit?

Het idee kwam op naar aanleiding van de waarderingstekens die bij Scouting Nederland werden aangevraagd voor twee echte oudgedienden: Ineke en Bep, (allebei al zó lang bij Scouting dat bijna niemand meer weet wanneer ze ermee begonnen zijn). Ter gelegenheid van het 80-jarig bestaan van de Zuiderkruisgroep zouden die onderscheiden worden. Waarom dan niet ook iets doen voor onze eigen al wat oudere leiding en bestuursleden?

In het diepste geheim werd een “draaginsigne” ontwikkeld. Bij een juwelier in Hilversum zijn eerst proefmodellen gemaakt, en uiteindelijk is het een zilveren speld met het Zuiderkruis-embleem erop geworden, die gewoon op het uniform gedragen kan worden. Precies op tijd voor de viering van het 80-jarig bestaan waren ze klaar. Het was gelukt het voor iedereen geheim te houden: alleen met voorzitter Jos was overlegd of het wel een goed plan was.

En zodoende werden op 18 september, nadat Ineke en Bep door mevrouw Bos van de landelijke admiraliteit waren “geridderd” de eerste 13 insignes uitgereikt:

Aan **Herma van Ouwkerk** en **Rob van Loo**, al méér dan 10 jaar leiding en nog steeds als zodanig actief, de één bij de bevers, de ander bij de Wilde Yaart,

Sandra Boeijink en **Ben van Hengstum**, jarenlang leiding en nu actief bij het maken van de BelBoei,

Danny van der Linden en **Hans de Ruiter**, jarenlang leiding en nu nog steeds actief, de één als vertrouwenspersoon, de ander met het onderhoud van de gebouwen en terreinen,

Gerda Kooger, jarenlang leiding en Belboei en inmiddels al meer dan tien jaar de ledenadministratie, en aan

Bep Spaanjaars, **Harry Rörík**, **Jos Spaanjaars**, **Ineke Rörík** en **Nico van Leeuwen**, al méér dan tien jaar in het bestuur.

Voor **Ron Klaui** was ook een insigne gemaakt, maar Ron lag thuis op de bank met een zere enkel. Zijn zus nam het voor hem in ontvangst.

Al deze mensen: proficiat en nogmaals bedankt voor jullie jarenlange inzet!

Dit waren zoals gezegd de eerste 13 insignes, want er volgen er meer. We willen er een traditie van maken om ieder jaar, op de groepsdag, diegenen zo'n insigne te geven die al tien jaar of langer voor de groep actief zijn (waarbij we de jaren dat ze gewoon als lid in een onderdeel meedraaiden niet meetellen). En hebben we nu iemand vergeten? Kan gebeuren. Meld je bij mij en we kijken of je gelijk hebt. Dan krijg je d'r alsnog één!

Ruurt Stapel, secretaris van de Zuiderkruisgroep (pas 9½ jaar!).

Vertrouwenspersoon en contactpersonen

Sinds dit jaar zijn er binnen de Zuiderkruisgroep twee contactpersonen en een vertrouwenspersoon. Dat zijn mensen die ingeschakeld kunnen worden als er een probleem is en je niet weet hoe je dat probleem op kunt lossen. Dat kan een probleem zijn dat je hebt met andere leden van je onderdeel, met de leiding, of met anderen tijdens de opkomst van scouting of op weg daarheen.

Je moet hierbij denken aan problemen in de zin van pesten en treiteren, seksuele intimidatie, bedreigingen, etc.

Meestal vraag je dan hulp bij bijvoorbeeld de leiding of je ouders. Soms lukt dat niet of durf je dat niet. Dan kun je een vertrouwenspersoon aanschieten. Die kijkt dan samen met jou wat er aan gedaan kan worden. En praat daarover natuurlijk niet zomaar met anderen.

De contactpersonen komen af en toe langs bij alle onderdelen. Dan kan je ze aanspreken. Maar je kunt ze ook zelf bellen of schrijven. Als dat nodig is schakelen zij de vertrouwenspersoon in.

Onze twee contactpersonen zijn:

Danny van der Linden, telefoon 035-68 39 850, e-mail:

en

Ellen Reurings, telefoon 06-50966511, e-mail: GEORGE01@WXS.NL

Onze vertrouwenspersoon is huisarts Van Voorst Vader.

Het bestuur heeft een Statuut Vertrouwenspersonen vastgesteld, waarin alles staat wat deze mensen mogen en kunnen.

Als je nog vragen hebt over het Wanneer / Waarom / Hoe van deze vertrouwens- en contactpersonen, neem dan gewoon contact met ze op, vraag je leiding of bel mij,

Ruurt Stapel
Secretaris

Rimpelstam meets Hendrik-Hutson-stam uit Hengelo!!!

Nu zal iedereen denken, Hendrik-Hutson ??? Hengelo ??? ken ut nie wat digtur bei!!!!

Nou dat kan wel, maar ja, na een oergezellig kamp in Hengelo, is het wel leuk om hen ook eens het water op te vragen, toch? Na maanden van afstel kwam het er toch van, een handje vol Rimpelstammers namen de organisatie op hun nek en zo kwam het dat ik zaterdagmorgen 8 mei om 8.30 uur Teun en Joost wakker schudde. 'Hè hè, eindelijk gevonden'. Teun en Joost waren vrijdagavond al met de boten richting Hollandse Rading gevaren. En vinden moest ik ze wel want de Ankerwacht zou ook nog opkomst draaien vanaf dat punt.

De overige rimpelstammers en de Hendrik-Hutson-stammers verzamelden op het station van Hollandse Rading waar de tocht naar de boten zou starten. Nou dat van die tocht en de H-H-s-ers klopt wel maar dat van die rimpelstammers niet echt, helaas had alleen Frank tijd gevonden om 's morgens al aanwezig te zijn. De rest zou in de loop van de dag pas aan komen waaien.

Na een stevige wandeling vonden ook de stamleden de boten. Na wat wennen aan het gewiebel in die stalen schuiten vond toch iedereen een plek. Besloten werd in twee groepen te varen, 1 groep ging zeilend en 1 groep slepend naar Vinkeveen (dit door een tekort aan bemanning). Er stond een stevig windje en er kon dus lekker gezeild worden.

Ondertussen zat ik, samen met Joost en een collega-stammer uit Hengelo (ik weet helaas even zijn naam niet meer) aan boord van de sleep.

Gelukkig stonden we geregeld in verbinding dmv GSM. Mede hierdoor konden we een date maken met Marieke, die ons in Breukelen stond op te wachten. Snel even shoppen en snel weer door richting Vinkeveen (om 18.00 uur stopt de sluis in Vinkeveen). 'Nou, jongens, die sluis konden we nog wel eens niet gaan halen'.

Piep piep piep piep, Jaaah met Niels, uch met Tune zeggeeh die sluis gaan we niet halen hoor!!, ok, uch. Tot zover de GSM contacten.

Gelukkig had de sluiswachter een goede bui en mochten we kamp opslaan op een heuvel naast de sluis. Ondertussen hadden ook de rest van de Rimpelstammers groep 1 of 2 gevonden. Die avond werden velen buiken gulzig gevuld met hartige en vochtige versnaperingen!!!

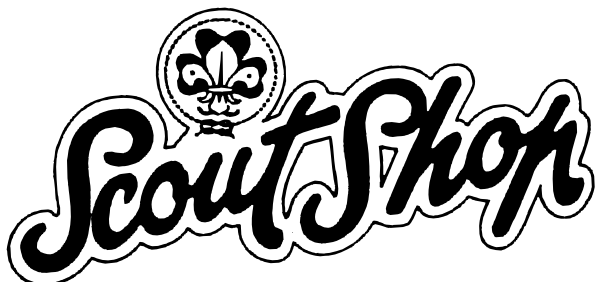
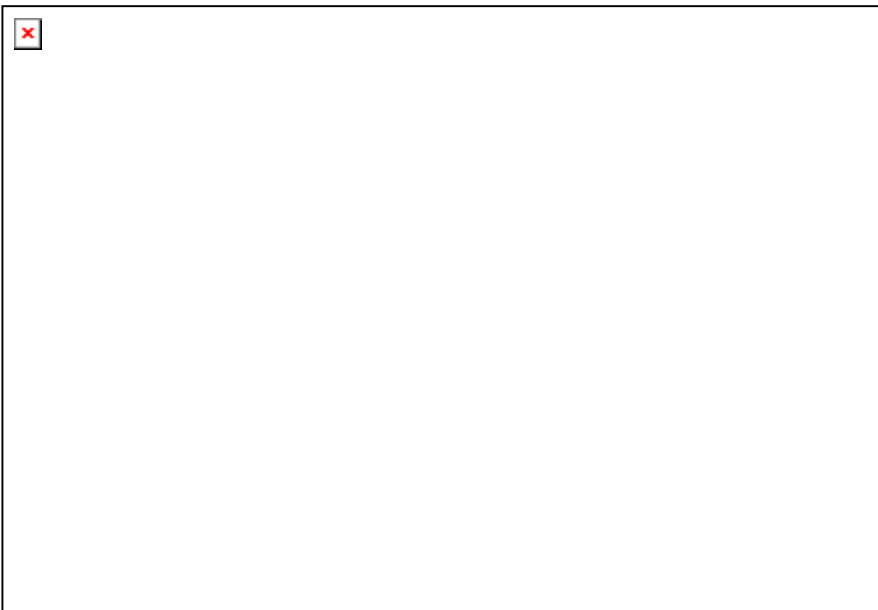
Zondagmorgen opstaan.....oefff!

Na een redelijk ontbijtje, waren we weer in staat om de boten in te ruimen en onze tocht naar Vinkeveen voort te zetten. Er stond een lekker windje en over zón mochten we ook niet klagen. En zo kwam aan een geslaagd weekend een eind.

Organisatie, bedankt.

Groetjes, Niels

(advertenties)

Vaartweg 43a - Hilversum
telefoon: 035 - 6 24 74 80

(uitsluitend tijdens openingsuren)

Openingstijden:
Woensdagmiddag 14.00 - 17.00 uur
Donderdagavond 19.00 - 21.00 uur

uniformen

broeken

dassen

bloesen

truien

boeken

kampeeruitrusting

cadeaubonnen

insignes

etc. etc.

Rimpelstam nach Austria (6 t/m 15 aug. 1999).

Dit jaar wilde de Rimpelstam naar het buitenland op kamp, maar de bestemming wisselde ongeveer om de maand. De tijd begon te dringen en er moest nu toch echt geboekt worden. We wilden ergens naar toe waar water en veel te doen was, overal was wel water dus op die manier schoten we nog niet echt op. De Ardennen viel meteen al af, want daar waren we al geweest. Uiteindelijk werden we het eens en hebben een hutje gehuurd in Andelsbuch, Oostenrijk.

Grappig genoeg zijn we nooit in Andelsbuch geweest, want op de dag van vertrek kregen we een ander huisje toegewezen in Schwarzenberg. Dit mocht de pret niet drukken, vrolijk vertrokken wij dan ook op 6 augustus om 22.00 uur. Met 7 personen, 2 auto's, genoeg bagage, proviand en vooral erg veel zin, werden we uitgezwaaid door wat familieleden. De hele nacht zwierven wij over nationale en internationale wegen op weg naar het pittoreske (dat vermoedde ik tenminste) plaatsje Schwarzenberg. Gelukkig of helaas verliep onze reis voorspoedig, waardoor wij dankzij 6 chauffeurs iets voor 07.00 uur de Oostenrijkse grens bereikten.

Een paar minuten later liepen wij door een nog uitgestorven Bregenz, het St. Tropez van de Bodensee (=meer). Gewapend met onze rode boeren "Heidi c.q. roodkapje" doekjes, waren de Heidi's op zoek naar hun Peter's. Ik snap nog steeds de boze blikken uit de plaatselijke woningen niet, oké het was zaterdagochtend 07.00 uur, maar wij waren toch ook al de hele nacht wakker. Het is gewoon onmogelijk om in Oostenrijk om 07.00 uur ergens koffie te krijgen en dat was wel onze eerste levensbehoefte. De sfeer zat er al lekker in vanaf de megamix van 1 uur tussen 2 en 3 's nachts.

We reden achter akela Hans met de kaartlezende grote smurf Gido al zingend over de paddestoel van Kawouter Spillebeen. Het eerst wat we zagen van de Bodensee was het drijvende podium inclusief het reuze skelet, wat al weken in menige krant te bewonderen is. "Live" is het allemaal groter, mooier en indrukwekkender. Langzaam maar zeker ontwaakten de winkels en genoten wij op de trap van ons vers gekochte ontbijtje. Inmiddels kwam de regen met bakken naar beneden en dat was ook niet echt stemming bevorderlijk.

Gido en Myrthe belden met het thuisfront om te regelen dat wij eerder in het huisje mochten, dat was geen probleem dus we sprongen weer in de auto met Schwarzenberg als doel. Het dorpje was redelijk snel gevonden, alleen het huis niet. Hoe vaak wij ook de weg vroegen, niemand kon ons vertellen waar het was. Toch wel

knap van ons, het was een dorpje met een kerk, een kroeg en ongeveer 20 huizen en wij konden het niet vinden. Het begon te irriteren en de vermoeidheid begon toe te

slaan. De plaatselijke inwoners begonnen al te wennen aan de twee Nederlandse auto's die rondjes bleven rijden. Een stratenboek hebben ze niet in Schwarzenberg en straatnamen kennen ze niet.

Inmiddels tikten de minuten genadeloos door en werd zelfs het spelletje "staat-niet-op-de-kaart" vervelend. We zouden een laatste poging doen om een boer aan te spreken doen en anders wisten we het ook niet meer. Voetje voor voetje schuifelden Gido en ik de 50% stijgende oprit op en vroegen in ons beste Duits de weg. Ineens werd ons een hoop duidelijk; de boer vertelde ons dat de inwoners weinig tot niets met straatnamen konden, maar dat zij namen van boerderijen en families wel allemaal kende. Voor de laatste keer propten wij ons in de auto en jawel, 5 minuten later reden wij bij "ons" huis de oprit op.

Langzaam werden de lichaamsdelen uitgevouwen en kropen uit onze moderne etui, zoals een vlinder uit een rups kruipt(?). De eigenaresse was de ramen nog aan het afvegen, maar we mochten wel vast naar binnen. Met de laatste krachten werd de bagage naar binnen en naar boven gesjouwd. Even wat eten en de folders uit de tas van onze papierwinkel Myrthe (bedankt voor het slepen van deze extra kilo's) bekeken.

We beslisten meteen dat we de volgende dag een lange wandeling zouden gaan maken. De zon brak door en het werd te heet in onze villa. We zochten op de kaart een zwemplek op en stapten onze bolides weer in. De zwemplek bleek een riviertje te zijn en net als de meeste bergriviertjes was het water dan ook ijskoud. De bikkels lagen er al vrij snel in en wij dames volgden een heel stuk langzamer. Toen we het zwemmen en de jongens het stenen gooien en het dammetjes bouwen zat waren, vertrokken wij weer naar ons stulpje.

Om de beurt sprongen we onder de douche, in de kleren en vervolgens weer in de auto. We gingen in Bregenz uiteten, maar eerst nog even boodschappen doen. Het bleek dat de supermarkten hele andere tijden aan houden dan in Nederland en met heel veel mazzel konden we nog net boodschappen doen. Ik heb inderdaad de watermeloen laten vallen, maar wie was de gehakt bij het restaurant vergeten? Het uiteten is een verhaal apart en zeker ook erg duur, maar daar willen we niet meer aan denken.

We zaten op een terras met uitzicht op de Bodensee waarvoor een boulevard liep. De meest uiteenlopende types liepen langs en er werd daar ook gelopen om gezien te worden. De vrouw in het roze balletpakje heeft verreweg de meeste indruk op ons gemaakt. Om daar trouwens te mogen lopen moet je wel een veel jongere minnaar of minnares hebben. Af en toe zag je iemand aan onze tafel stiekem op zijn/haar horloge kijken en zuchten omdat het nog zo vroeg was.

Jawel, deze dappere helden kon je om 20.00 uur opvegen, we waren doodmoe en rolden vroeg ons mandje in.

Lekker fit van het slapen stonden we met frisse moed op. Judith en ik zouden eieren gaan bakken, maar dan wel op onze eigen manier. Degenen die nog niet wakker waren werden hun bed uitgeschud door de stereo die voluit ging. Als u het kookstafstukje gelezen heeft weet u dat wij alleen in de keuken staan met de "Hair" cd en keihard mee kunnen zingen met "Let the sun shine".

Er werd meteen een nieuwe regel ingevoerd, de mensen die koken en afwassen bepalen de muziek. Dit uit eigen belang, anders konden de cd's van Brigitte Kaandorp, Paul de Leeuw en Hair de tas weer in.

Na een heerlijk ontbijtje, hezen we ons in de lange broeken, truien en bergschoenen, want we gingen wandelen. Met een cabine-kabel-lift-baan gingen we omhoog, waarbij we elkaar de meest enge verhalen vertelden en ondertussen bekeken we hoe we er in geval van nood uit moesten. Eindelijk boven konden we weer opgelucht adem halen en genieten van het spectaculaire uitzicht. Na wat discussie begonnen we aan de rode (of was het toch de blauwe?) tocht en gaandeweg werd het steeds heter.

Onderweg werden er steeds meer kledingstukken uitgetrokken en steeds meer waterstops gehouden. We kwamen een restaurantje tegen en eerlijk gezegd hadden we erge honger gekregen van die 2 ½ uur dat we al aan het lopen waren. Hans en Frank zouden bestellen en de rest plofte op de stoeltjes. Het zijn echte lieve jongens, daar wil ik niets over horen, maar iets in het Duits bestellen gaat ze niet goed af. Zonder in details te treden, het kwam erop neer dat we warme eiersoep zaten te eten.

Ach het was niet echt heel erg vies, maar ook geen aanrader. We vervolgden onze tocht en moesten Myrthe steeds weerhouden om geen zelfmoord te plegen. Myrthe, het is echt niet erg dat je geen liedjes kunt meezingen en dan daarbij, na 8 dagen kun je "oevers aan de rotte" onderhand toch wel een beetje? Na de schitterende urenlange tocht, doken we voldaan in het zwembad tegenover "ons" huis. Lekker dichtbij zou je denken, grapje zeker, we moesten eerst een enorme berg afrennen.

Poedelen, duiken, drijven en natuurlijk glijden in het zwembad. Lekker lezen of een spelletje spelen aan de rand van een zwembad, maak me gek. Voordat er weer allemaal verhalen een eigen leven gaan leiden. Het ½ liter flesje viel niet helemaal goed bij mij en de berg op was inderdaad niet zo'n groot succes, maar ik ben tenminste niet gevallen en wel op eigen kracht teruggelopen. Ik moet nog even vertellen dat de

Oostenrijkers een stuk kleiner zijn dan wij, ik zat op mijn knieën af te wassen (het was wel erg kei gezellig, hè Hans) en de bedjes waren ook voor kawouters.

De avond werd gevuld met Party & Co, het ideale spel, goed voor een avondje lachen. Ik hoef u natuurlijk niet te vertellen wie er wonnen, maar ik doe het wel. Judith en ik waren deze avond het onverslaanbare team en we bleven daar natuurlijk erg cool onder (we mochten van de eigenaresse toch geen polonaise doen). Ons bedje wachtte weer geduldig en ik was benieuwd, wat ik deze nacht allemaal te horen zou krijgen (leuk hoor, mensen die praten in hun slaap).

De echte actie begon op maandag, we zouden gaan Raften.

We moesten ons eerst in wetsuits, zwemvesten en helmen hijsen en vervolgens bleek dat er een vreemdeling (die verdwaald is zeker) met ons mee moest. Voordat we überhaupt in de boot zaten was ik natuurlijk alweer gevallen, maar ik was er daardoor wel in 1 keer door.

Je zat met z'n tweeën in de boot en Frank was mijn partner, mijn maatje. We genoten van de schitterende omgeving en werden er gewoon stil van. Natuurlijk niet te lang, want ik waande mezelf Pocahontas en Frank was mijn sturende Hiawatha en meteen begon ik de kleuren van de wind te bezingen. We hebben weer wat af gelachen, behalve Hans. Hans zat bij de Loser in de boot en die sprong bij iedere steen uit de boot. Ik heb de instructeur vriendelijk verzocht te ruilen met Hans, omdat ik hem in gedachten al met zijn peddel op de man zag inslaan (ik weet het, mijn fantasie is grenzeloos).

Opeens moesten we naar de kant van ons instructeurtje, om van een brug af te springen. Ja, grapje zeker, ik zie mezelf echt niet van een 3 meter hoge brug afspringen. Toch wel, met knikkende knieën en zonder bril schoof ik de brug op. Het was zo'n wiebelbrug en Hans sprak me moed in. Voor we het wisten was Judith al naar beneden gesprongen en Frank zat al op de rand. Ik wist dat ik nu of nooit moest gaan. Myrthe had een goed idee, we gaan samen! Ik had haar ook uit moeten leggen dat samen tegelijk betekende. Wat de hek, ik sprong, ik heb het gedaan!!

Jullie snappen het al Myrthe zat nog doodleuk boven. De rest sprong ook alsof ze niet anders gewend waren en de vreemde maakte foto's. Myrthe twijfelde nog steeds, maar weer klom ze over de rand, Judith & ik zette spontaan "The winner takes it all" in en ... Myrthe sprong. Daar kan ik maar 1 ding over zeggen: Klasse meid! Wat blauwe plekken en pijnlijke plekken later was ons Raft avontuur over en kregen we nog een Schnaps van ons instructeurtje.

We zouden gaan zwemmen in een meertje dat op de kaart stond en Myrthe wist waar, nou we hebben Myrthe's meertje nooit gevonden. Daar is ze natuurlijk ook

danig mee gepest, net als Hans, die is moe en moet slapen. Na weer een godenmaal, vertrokken de mannen naar een plaatselijk café en wij ladies mikten al babbelend twee flessen wijn naar binnen.

Daar we toch de Rimpelstam zijn en dus oud, hadden we op dinsdag een rustdag, lekker luieren en boodschappen doen in Bregenz. Eten, afwassen, douchen, omkleden en uitgaan. De Dicxo was tot 05.00 uur open, maar dat hebben we niet gered. Ik hoef natuurlijk niet te vertellen dat wij weer de sfeermakers waren. Zodra het nummer "Mambo nr. 5" begon, begon Gido te stralen. Echt niet omdat hij het een goed nummer vond, maar alleen al vanwege de zin: "A little bit of SANDRA in the sun," begon hij te gloeien als een gloeilampje. Met z'n vingertjes in de lucht en trappelend met zijn voetjes tot het nummer afgelopen was. Met een beetje hulp kwamen we trap in onze villa op en moe maar voldaan vielen we in slaap.

Woensdag was de dag waarop heel Europa al maanden heeft gewacht, de dag van de zonsverduistering! Myrthe en Gido geloofden het wel en bleven uitslapen, de rest vouwde zich weer in de auto op weg naar Duitsland, voor een ultieme ervaring. Onderweg werd het steeds drukker, maar we probeerden zo dicht mogelijk bij Ulm te komen.

Om 12.00 uur stopten we op een landweggetje waar wat Duitse mutsen rond huppelden. Mijn maag draaide (van de spanning) en we werden lichtelijk nerveus. Zo meteen gingen we een wereldwonder zien, tenminste als die wolken weg trokken. We hadden deze wens nog niet uitgesproken of de wolken trokken weg en we hadden ruim 2 ½ minuut volledige zonsverduistering. Judith en ik waren niet meer te remmen dit was fantastisch, geweldig, imponerend en ademloos, maar niet sprakeloos want we hebben staan gillen als speenvarkens. Op de terugweg nog even langs McDonald's en vervolgens weer terug nach Austria. De achterblijvers hadden ondertussen boodschappen gedaan en snaptten onze uitgelaten verhalen niet, ze deden er trouwens ook geen moeite voor.

Donderdag weer een nieuwe uitdaging en een ervaring om over op te scheppen tegen mijn kleinkinderen. We hadden onze ouders nog zo beloofd het niet te doen, maar zij hadden onze gekruiste vingers niet gezien. Ondanks het ongeluk in Zwitserland hebben wij toch aan Canyoning gedaan. Voor de leken onder ons, dat is afdalen in een rivier en abseilen in watervallen. Echt heel spectaculair, maar ik was erg blij dat ik goed vast zat. Het ergste was de wandeltocht naar boven waar iedereen langer dan een ½ uur over doet en wij binnen 20 minuten al boven stonden. Ik wil deze tip nog even meegeven, trek géén linnen gympjes aan, die worden namelijk erg glad.

Na al die spanningen was het weer tijd om de Dicxo te bezoeken, maar nu een andere. Het was niet onze geluksdag, er was karaoke met Duitse-Danny Christian-

muziek (ouders, leg even uit wie dat is). Uiteraard vertrokken we en gingen naar dezelfde Dicxo als dinsdag. Komen we thuis, is mijn bed bezet en daardoor werd ik wakker naast iemand anders (hierover geen details).

Vrijdag gingen we roddelen (of heet dat niet zo?) op de grootste baan van de wereld (2 km), tenminste dat stond op een bord. Ik had voor de stoeltjeslift nog even een discussie met Wouter, volgens hem kan je niet uit de baan vliegen en volgens mij wel. Ik besepte dat ik gelijk had toen mijn karretje al bijna beneden lag en ik verder gleeed, spijkerbroek bedankt! De jongens gingen nog een keer en de meiden hielden het voor gezien, mijn schaafwondjes verdienen rust.

Wat er verder gebeurde, ging erg snel, maar het kwam erop neer dat Wouter ook wilde zien of ik wel echt gelijk had. Er was een kettingbotsing op de roddelbaan (?) en Wouters schaafwonden zijn nu nog niet genezen. Met een onuitputtelijke conditie gingen de jongens nog spelen op een klimtoren en wij rolbevestigend boodschappen doen. Het laatste spelletje Risk vulde de avond en ik mocht van Gido het kompas hebben, als ik goed voor hem zou gooien en we hebben gewonnen (need I say more?).

Zaterdag pakten we snel alle spullen in en trotseerden de twee stoeltjesliften op weg naar het startpunt van het paraglijden. Hans zeurde al de hele week, dus stuurde Gido (Wass wollen sie dann?) hem weg om te informeren of hij een keer mee kon. Ruim een hal uur later zweefde onze Held Hans door het Oostenrijkse lucht ruim, klasse man!

Na het avondeten stopten we de spulletjes in de auto en vertrokken we weer richting Nederland. Met weemoed namen we afscheid van deze schitterende omgeving. Luid zingend en om de paar uur wisselend tuften we naar Hilversum. Rond 5.00 uur kwamen we hier aan en meteen werden de nestjes opgezocht.

Zoals ieder kamp sloten we ook dit kamp af met een etentje en we kozen een tentje in Bussum. Het leuke was dat er 3 andere Rimpelstammers en een vriendinnetje meegingen, het werd dus weer erg gezellig. Na een groepsfoto en de treinreis scheidde onze wegen en zat het kamp er definitief op.

Hans, Gido, Frank, Wouter K., Myrthe en Judith, bedankt voor wederom een leuke week!

Veel liefs, Ellen

(Ps. Wie schrijft het volgende Rimpelstam-avontuur?)

(advertentie)

ROÈL

FINANCIËEL ADVIESBUREAU

Indien u een deskundige gesprekspartner zoekt, die u behulpzaam kan zijn bij het oplossen van uw financiële vraagstukken, waaronder:

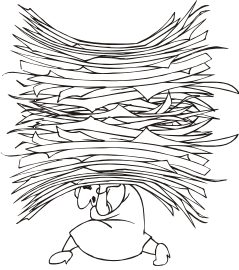
- > **sparen in het algemeen**
- > **kopen of huren van een woning**
- > **lijnen van pensioenbreuken**
- > **financiële haalbaarheid van vervroegde uittrekking**
- > **assurantiebeheer**

Neemt u dan contact op met Rolph P.W. Schmidt voor een oriënterend gesprek.

ADVISEUR SPAAR- EN PENSIOENVOORZIENINGEN, HYPOTHEKEN EN ASSURANTIËN
Brinkzicht 22a, 3743 EX Baarn, telefoon 035-5489090, telefax 035-5489091

Oude kranten, Wilde Vaart

Op de volgende data staat een container voor oude kranten op de Diependaalselaan:

13 november

11 december

Aan het eind van het jaar komt er weer bericht met de data voor de eerste helft van volgend jaar.

Voor vragen kunt u contact opnemen met:

Rob van Loo, telefoonnummer 035-7726116

Verhuisberichten en cyberinfo

Pieter Dwarshuis is vertrokken naar Groningen

Hij woont nu:

Van Starckenborchstraat 12

9721ED Groningen

Hij is geheim telefonisch bereikbaar (op aanvraag).

Zijn mobiele nummer is: 0625-401794.

Ellen Reurings is weer terug onder moeders hoede!

Ze is terug op:

Kloosterlaan 166

1216 NT Hilversum

06-50966511

Siebrand heeft een nieuw e-mail adres:

empie@gmx.ch

Telefoonnummers bestuur

Voorzitter	Jos Spaanjaars	035-6217315
Secretaris	Ruurt Stapel	035-6242471
2° Secretaris	Ellen Brouwer	035-6216022
Penningmeester Zuiderkruis	Harry Rörik	035-6945263
Penningmeester Pieter Marits	Bep Spaanjaars	035-6217315
Onderhoud gebouwen	Hans de Rooter	035-6285015
Beheer Diependaalselaan	Joke de Jong	035-6232564
Beheer Schuttersweg	Diederik de Bock	035-6240334
Groepsbegeleiding welpen	Gido van der Linden	035-6216925
Groepsbegeleiding bevers	Ineke Rörik	035-6945263
Groepsbegeleiding verkenners	Nico van Leeuwen	035-6231913
Vertrouwenspersoon (intern)	Danny van der Linden	035-6839850
Vertrouwenspersoon (intern)	Ellen Reurings	06-50966511
Vertrouwenspersoon (extern)	G. van Voorst Vader (huisarts)	
Ledenadministratie	Gerda Kooger	035-6915117
	Mossenmeent 9	
	1218 AT Hilversum	

Telefoonnummers teamleiding

Bevers	Herma van Ouwerkerk	035-6215533
Bevers Loosdrecht	Liesbeth Rörik	035-6946473
Pieter Maritshorde	Erik Rosendal	035-6857196
Albert Schweitzerhorde	Maarten Prins	035-6217017
Neuweghorde	Ester van Leeuwen	030-2710945
Sioniehorde	René Kuyser	035-6212273
Ankerwacht	Niels Brügemann	0655-732860
Bakboordwacht	Pim van Os	030-2710945
Pocahontaswacht	Pim Dorrestijn	020-6161385
Wilde Yaart Antarctic	Rob van Loo	035-7726116
Matancastam	Wouter de Jong	035-6217398
Rimpelstam	Niels Brügemann	0655-732860
Telefoonnummer clubhuis Diependaalselaan		035-6219965
Telefoonnummer clubhuis Schuttersweg		035-6237336